

Cauza C-699/21**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

22 noiembrie 2021

Instanța de trimitere:

Corte costituzionale (Italia)

Data deciziei de trimitere:

18 noiembrie 2021

Reclamant:

E.D.L.

Intervenient:

Presidente del Consiglio dei Ministri

Obiectul procedurii principale

Procedura principală se referă la întrebările privind constituționalitatea articolelor 18 și 18-bis din Legea nr. 69 din 2005, adresate de Corte d'appello di Milano [Curtea de Apel din Milano] în procedura penală împotriva E.D.L., în măsura în care aceste articole nu prevăd printre motivele de refuzare a predării în cadrul procedurilor privind mandatul european de arestare (denumit în continuare și „MEA”), motivele de sănătate pentru boli cronice și pe o durată care nu poate fi determinată, care prezintă un risc de consecințe deosebit de grave pentru persoana a cărei predare este solicitată.

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

Trimiterea preliminară, în temeiul articolului 267 TFUE, privește interpretarea articolului 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare, interpretat în lumina articolelor 3, 4 și 35 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare și: „carta”)

Întrebare preliminară

Articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare, citit în lumina articolelor 3, 4 și 35 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că autoritatea judiciară de executare, în cazul în care apreciază că predarea unei persoane care suferă de boli grave cronice și potențial ireversibile poate expune această persoană riscului de a suferi un prejudiciu grav pentru sănătatea sa, trebuie să solicite autorității judiciare emitente informațiile care permit excluderea existenței acestui risc și este obligată să refuze predarea atunci când nu obține asigurări în acest sens într-un termen rezonabil?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, în special articolul 1 alineatul (3), articolul 3, articolul 4, articolul 4a, articolul 15 și articolul 23 alineatul (4).

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special articolul 3, articolul 4, articolul 35, articolul 47, articolul 51 alineatul (1) și articolul 52 alineatul (4).

TUE: articolele 6 și 19.

Dispozițiile naționale invocate

Constituția: articolele 2, 3, 32 și 111

Codul de procedură penală: articolul 705 alineatul 2 litera c-bis) și articolul 275 alineatul 4-bis

Decretul președintelui Republicii (d.P.R.) nr. 309 din 9 octombrie 1990 privind textul unic al legislației în materia regimului aplicabil stupefiantelor și substanțelor psihotrope, a prevenirii, tratării și reabilitării persoanelor dependente de droguri.

Legea nr. 69 din 22 aprilie 2005, Dispoziții privind alinierea dreptului intern cu Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, în special:

- articolele 2, 18 și 18-bis;
- articolul 1 alineatul 1, în versiunea în vigoare înainte de intervenirea Decretului legislativ nr. 10 din 2021: „Prezenta lege pune în aplicare, în dreptul intern, dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002, denumită în continuare «decizia-cadru», privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene, în măsura în

care aceste dispoziții nu sunt incompatibile cu principiile supreme ale ordinii constituționale în materia drepturilor fundamentale, precum și în materia drepturilor la libertate și la un proces echitabil”;

- articolul 23 alineatul 3: „În cazul în care există motive umanitare sau motive grave pentru a considera că predarea ar pune în pericol viața sau sănătatea persoanei, președintele curții de apel sau magistratul delegat de acesta poate, prin ordonanță motivată, să suspende executarea măsurii de predare, informând imediat ministrul justiției.”

Decretul legislativ nr. 10 din 2 februarie 2021, Dispoziții privind punerea în conformitate a legislației naționale cu dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, în executarea delegărilor prevăzute la articolul 6 din Legea nr. 117 din 4 octombrie 2019.

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 La 9 septembrie 2019, Tribunale Comunale di Zara (Croatia) a emis un mandat european de arestare pentru efectuarea urmăririi penale împotriva lui E.D.L. pentru săvârșirea, pe teritoriul Croației în anul 2014, a infracțiunii de deținere de produse stupefiante în scopul vânzării și distribuției.
- 2 În fața Corte d'appello di Milano [Curtea de Apel din Milano], instanța competentă pentru procedura de predare, apărătorii persoanei solicitate au prezentat documente medicale care atestau importante tulburări psihiatrice legate și de abuzul anterior de stupefiante. Corte d'appello di Milano [Curtea de Apel din Milano] l-a supus pe E.D.L. unor expertize psihiatrice din care a rezultat prezența unei tulburări psihologice care necesită efectuarea unei terapii. Expertiza arată de asemenea un risc ridicat de sinucidere legat de posibila încarcerare și concluziona că persoana în cauză nu este adaptată vieții din închisoare.
- 3 Pe baza acestei expertize, Corte d'appello di Milano [Curtea de Apel din Milano] a apreciat că transferul în Croatia al persoanei în cauză, în executarea MEA, ar întrerupe tratamentul, ceea ce ar determina o agravare a stării generale de sănătate a persoanei în cauză, care prezintă un risc concret pentru sănătatea sa.
- 4 Cu toate acestea, instanța menționată a arătat că obligația de a executa un MEA își găsește o limitare doar în motivele de refuz prevăzute limitativ la articolele 18 și 18-bis din Legea nr. 69 din 2005, iar o cauză generală de refuz întemeiată pe necesitatea de a evita atingerile aduse drepturilor fundamentale ale persoanei solicitate, precum dreptul la sănătate, nu este prevăzută. Corte d'appello di Milano [Curtea de Apel din Milano] a suspendat, așadar, judecarea cauzei și a inițiat o procedură privind constituționalitatea la Corte costituzionale [Curtea Constituțională].

Principalele argumente ale instanței de fond

- 5 Potrivit Corte d'appello di Milano [Curtea de Apel din Milano], reglementarea în cauză ar încălca dreptul la sănătate, protejat prin articolele 2 și 32 din Constituție. Această reglementare ar încălca, de asemenea, principiul egalității prevăzut la articolul 3 din Constituție, în măsura în care persoanele cărora li se aplică un MEA ar fi tratate într-un mod mai defavorabil decât cele a căror extrădare este solicitată, pentru care articolul 705 alineatul 2 litera c-bis din Codul de procedură penală prevede în mod expres că extrădarea este refuzată dacă motive de sănătate sau de vârstă prezintă un risc de consecințe deosebit de grave pentru persoana solicitată.
- 6 În sfârșit, neluarea în considerare a unui motiv de refuz legat de starea de sănătate a persoanei în cauză ar contraveni principiului termenului rezonabil de soluționare prevăzut la articolul 111 din Constituție, întrucât, în astfel de ipoteze, reglementarea aplicabilă ar produce, prin efectul măsurii de suspendare a executării după pronunțarea predării, o paralizie procedurală destinată să dureze o perioadă nedefinită.

Principalele argumente ale părților

- 7 În procedura în fața Corte costituzionale [Curtea Constituțională], a intervenit Presidente del Consiglio dei ministri [președintele Consiliului de Miniștri] (denumit în continuare „intervenientul”), solicitând ca întrebările privind constituționalitatea să fie declarate inadmisibile sau, în orice caz, nefondate.
- 8 Intervenientul arată, mai întâi, că posibilitatea suspendării predării garantate la articolul 23 alineatul 3 din Legea nr. 69 din 2005 ar evita de la bun început orice încălcare a dreptului la sănătate al persoanei solicitate. Acesta observă în continuare că rezultatele expertizei dispuse de Corte d'appello di Milano [Curtea de Apel din Milano] nu ar evidenția nici ireversibilitatea bolilor psihice de care ar suferi persoana interesată, nici elemente specifice susceptibile să confirme riscul de sinucidere.
- 9 În orice caz, potrivit intervenientului, Corte d'appello [Curtea de Apel] ar fi putut să urmeze, în cazul concret, procedura indicată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în jurisprudența sa. Corte d'appello [Curtea de Apel] ar fi trebuit, în plus, să se informeze cu privire la formele de supraveghere și de asistență terapeutică și psihologică care pot fi adoptate, în cazul predării, de statul emitent al mandatului de arestare.
- 10 Potrivit intervenientului, activarea procedurii introduse de Curtea de Justiție începând cu Hotărârea Aranyosi și Căldăraru (C-404/15 și C-659/15 PPU) ar lipsi, de asemenea, de temeii contestațiile referitoare la durata rezonabilă a procedurii de predare și la pretinsa atingere adusă principiului egalității.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

- 11 Corte costituzionale [Curtea Constituțională], instanța de trimitere, subliniază, mai întâi, că atât articolul 18, cât și articolul 18a-bis din Legea nr. 69 din 2005 nu prevăd că predarea unei persoane trebuie sau poate fi refuzată dacă aceasta o expune unui risc deosebit de grav pentru sănătatea sa. Potrivit Corte costituzionale [Curtea Constituțională], acest lucru este valabil atât pentru aceste articole, astfel cum au fost formulate înainte de modificarea introdusă prin Decretul legislativ nr. 10 din 2021, cât și pentru aceleași articole în redactarea lor în vigoare în prezent.
- 12 Instanța de trimitere observă că întrebările privind constituționalitatea nu privesc numai compatibilitatea dispozițiilor contestate cu Constituția italiană, ci implică în prealabil interpretarea dreptului Uniunii Europene (în special a articolelor 3, 4 și 4a din Decizia-cadru 2002/584/JAI), a cărui punere în aplicare o constituie legea națională.
- 13 Potrivit instanței de trimitere, trebuie să se ridice mai întâi problema dacă pericolul unei atingeri grave aduse sănătății persoanei interesate ca urmare a predării sale autorității judiciare a statului emitent poate fi remediat în mod adecvat prin suspendarea predării în temeiul articolului 23 alineatul 3 din Legea nr. 69 din 2005, care pune în aplicare în dreptul italian articolul 23 alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584/JAI. În reglementarea deciziei-cadru, în lumina căreia dispoziția italiană trebuie interpretată, amânarea „în mod excepțional” a predării pare prevăzută pentru situații cu caracter pur temporar, care ar face ca predarea imediată a persoanei în cauză să fie contrară principiului umanității.
- 14 În schimb, remediul suspendării predării nu poate fi considerat adecvat în cazul unor boli grave cronice și de durată nedeterminabilă precum cele de care suferă persoana interesată. În asemenea ipoteze, amânarea executării mandatului european de arestare, deși autorizată deja de Corte d'appello [Curtea de Apel], ar risca să se prelungească în timp pentru o durată nedeterminată. Aceasta ar însemna privarea de orice efect util a aceleiași măsuri de predare, riscând astfel să împiedice statul emitent, după caz, să efectueze urmărirea penală sau să execute pedeapsa împotriva persoanei în cauză. În sfârșit, prelungirea în timp a unor amânări întemeiate pe motive de sănătate cronice ar menține persoana interesată într-o situație de incertitudine continuă în ceea ce privește soarta sa, contrar cerinței privind garantarea unei durate rezonabile a oricărei proceduri susceptibile să îi afecteze libertatea individuală.
- 15 Instanța de trimitere ridică în continuare problema dacă dispozițiile generale prevăzute la articolele 1 și 2 din Legea nr. 69 din 2005, în versiunea aplicabilă în cauza principală, anterioară modificărilor aduse prin Decretul legislativ nr. 10 din 2021, autorizează autoritatea judiciară italiană să nu dispună predarea și în alte cazuri decât cele menționate la articolele 18 și 18-bis din lege, atunci când predarea însăși este susceptibilă să expună persoana interesată riscului de încălcare a dreptului său fundamental recunoscut de Constituția italiană sau de

dreptul Uniunii Europene. Potrivit instanței de trimitere, o astfel de interpretare nu poate fi susținută.

- 16 Pe de altă parte, nici textul anterior al articolelor 1 și 2 din Legea nr. 69 din 2005, nici textul în vigoare în prezent al articolului 2 din aceeași lege nu precizează expres dacă autoritatea judiciară unică competentă pentru procedura de predare trebuie să verifice, în fiecare caz concret, dacă executarea unui mandat european de arestare emis de autoritatea judiciară a unui alt stat membru poate determina încălcarea unuia dintre drepturile sau principiile (naționale și europene) pe care Legea nr. 69 din 2005 declară că trebuie să le respecte.
- 17 Principiul general potrivit căruia Decizia-cadru 2002/584/JAI și, în consecință, dispozițiile de punere în aplicare la nivelul fiecărui stat membru trebuie să respecte drepturile fundamentale consacrate la articolul 6 TUE este afirmat în mod explicit atât în considerentul (12), cât și la articolul 1 alineatul (3) din această decizie. În plus, acest principiu stă la baza ansamblului ordinii juridice a Uniunii [articolul 51 alineatul (1) din cartă].
- 18 Astfel cum a statuat Curtea, se interzice totuși statelor membre să condiționeze punerea în aplicare a dreptului Uniunii, în domeniile care fac obiectul unei armonizări integrale, de respectarea unor norme pur naționale de protecție a drepturilor fundamentale, atunci când acest lucru poate compromite supremația, unitatea și caracterul efectiv al dreptului Uniunii (Hotărârea din 26 februarie 2013, Fransson, C-617/10, punctul 29, Hotărârea din 26 februarie 2013, Melloni, C-399/11, punctul 60). Drepturile fundamentale pe care trebuie să le respecte decizia-cadru sunt mai degrabă cele recunoscute de dreptul Uniunii Europene și, în consecință, de toate statele membre atunci când pun în aplicare dreptul Uniunii: drepturi fundamentale la definierea cărora contribuie tradițiile constituționale comune statelor membre [articolul 6 alineatul (3) TUE și articolul 52 alineatul (4) din cartă].
- 19 Prin urmare, revine, în primul rând, dreptului Uniunii sarcina de a stabili standardele de protecție a drepturilor fundamentale de a căror respectare sunt condiționate legalitatea reglementării mandatului european de arestare și executarea sa concretă la nivel național, în ceea ce privește materia care face obiectul unei armonizări integrale. Stabilirea, la articolele 3, 4 și 4a din Decizia-cadru 2002/584/JAI, a motivelor posibile de refuz al predării urmărește ca punerea în aplicare concretă a reglementării privind mandatul european de arestare să respecte drepturile fundamentale ale persoanei.
- 20 În același timp, acest regim servește la asigurarea aplicării uniforme și efective a reglementării privind mandatul european de arestare, care se întemeiază pe premisa încrederii reciproce dintre statele membre în ceea ce privește respectarea drepturilor fundamentale de către fiecare stat. Aceste cerințe de uniformitate și de efectivitate presupun că, de regulă, autoritățile judiciare ale statului de executare nu pot să refuze predarea în afara cazurilor impuse sau autorizate prin decizia-cadru, pe baza unor norme de protecție pur naționale, nepartajate la nivel

european, a drepturilor fundamentale ale persoanei în cauză (Hotărârea din 5 aprilie 2016 în cauzele conexe C-404/15 și 659/15 PPU, Aranyosi și Căldăraru, punctul 80).

- 21 În consecință, ar fi vădit contrară acestui principiu o interpretare a dreptului național care ar recunoaște autorității judiciare de executare competența de a refuza predarea persoanei în cauză în afara cazurilor enumerate limitativ de lege în conformitate cu dispozițiile deciziei-cadru, pe baza unor dispoziții cu caracter general precum cele cuprinse la articolele 1 și 2 din Legea nr. 69 din 2005.
- 22 Acest lucru este valabil chiar și în ipoteza în care, potrivit instanței competente, executarea mandatului european de arestare ar conduce în mod concret la un rezultat contrar principiilor supreme ale ordinii constituționale sau drepturilor inviolabile ale persoanei, având în vedere că numai Curtea Constituțională poate verifica compatibilitatea dreptului Uniunii sau a dreptului național care pune în aplicare dreptul Uniunii cu aceste principii supreme și drepturi inviolabile.
- 23 Pe de altă parte, însuși dreptul Uniunii nu poate tolera ca executarea mandatului european de arestare să conducă la o încălcare a drepturilor fundamentale ale persoanei interesate recunoscute de cartă și de articolul 6 alineatul (3) TUE.
- 24 Tocmai pentru a evita ca punerea în aplicare a deciziei-cadru privind mandatul european de arestare să poată conduce într-un caz concret la încălcări ale drepturilor fundamentale ale persoanei în cauză, în situațiile în care decizia-cadru nu prevede în mod expres motive de refuz al predării, recent, jurisprudența Curții de Justiție a intervenit în mai multe rânduri pentru a defini, pe cale de interpretare, proceduri care permit concilierea cerințelor privind recunoașterea și executarea reciprocă a deciziilor judiciare în materie penală cu respectarea drepturilor fundamentale ale persoanei în cauză.
- 25 Aceasta a fost situația în special a riscului ca executarea unui mandat european de arestare să expună persoana interesată unor condiții de detenție inumane și degradante în statul emitent din cauza unor deficiențe sistemice și generalizate sau care afectează anumite grupuri de persoane sau anumite centre de detenție (Hotărârea Aranyosi, citată anterior; din 25 iulie 2018, în cauza C-220/18 PPU, ML; Hotărârea din 15 octombrie 2019, în cauza C-128/18, Dorobanțu), precum și a riscului ca persoana respectivă să fie supusă unui proces care nu respectă garanțiile prevăzute la articolul 47 din cartă, ca urmare a unor deficiențe sistemice și generalizate privind independența puterii judecătorești în statul emitent (Hotărârea din 25 iulie 2018 în cauza C-216/18 PPU, LM, Hotărârea din 17 decembrie 2020 în cauzele conexe C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, L și P).
- 26 Aceste proceduri, întemeiate pe dialogul dintre autoritățile judiciare ale statului de executare și cele ale statului emitent în temeiul articolului 15 alineatul (2) din decizia-cadru, au ca obiect să permită autorităților judiciare de executare să se asigure, într-un caz concret, că predarea persoanei în cauză nu o expune unor posibile atingeri aduse drepturilor sale fundamentale. Numai în cazul în care, la

finalul dialogului, nu este posibil să se obțină o astfel de asigurare, autoritatea judiciară de executare se va putea abține să dea curs mandatului european de arestare, refuzând, așadar, predarea dincolo de cazurile autorizate expres de decizia-cadru.

- 27 Hotărârile Curții de Justiție citate anterior au introdus astfel în dreptul Uniunii mecanisme care permit asigurarea protecției drepturilor fundamentale ale persoanelor vizate de un mandat european de arestare, în cadrul unui sistem de norme comune obligatorii pentru toate statele membre.
- 28 Cu toate acestea, trebuie să se ridice problema dacă principiile stabilite de Curtea de Justiție în aceste hotărâri trebuie extinse, prin analogie, și la ipoteza în care condițiile patologice ale fiecărui solicitant sunt susceptibile să se agraveze în mod semnificativ în cazul predării, în special în ceea ce privește obligația de dialog direct între autoritățile judiciare ale statului emitent și cele ale statului solicitat, precum și posibilitatea acestora din urmă de a pune capăt procedurii de predare, atunci când existența unui risc de încălcare a drepturilor fundamentale ale persoanei interesate nu poate fi exclusă în mod rezonabil.
- 29 Cerințele de uniformitate și de efectivitate în aplicarea mandatului european de arestare în spațiul juridic al Uniunii impun ca răspunsul la această întrebare să fie rezervat Curții de Justiție, în funcția sa de interpret important al dreptului Uniunii [articolul 19 alineatul (1) TUE].
- 30 Instanța de trimitere arată argumentele care pledează în favoarea extinderii la speță a principiilor stabilite de Curtea de Justiție în hotărârile menționate mai sus. În special, în ordinea juridică italiană, articolul 32 alineatul 1 din Constituție protejează sănătatea publică ca „drept fundamental al individului”. Din acest drept, în sarcina autorităților publice rezultă nu numai obligația de a se abține de la conduite prejudiciabile, ci și obligația pozitivă de a asigura tratamentele medicale indispensabile protecției sănătății persoanei. Acest drept este recunoscut pe deplin și persoanelor suspecte unei măsuri privative de libertate, atât atunci când sunt condamnate cu titlu definitiv, cât și atunci când se află în arest preventiv. Tocmai pentru a proteja acest drept, dreptul procesual penal italian exclude, în principiu, posibilitatea de a dispune sau de a menține arestarea preventivă în închisoare a persoanei care suferă de o „boală deosebit de gravă, ca urmare a căreia condițiile sale de sănătate sunt incompatibile cu starea de detenție și care nu permit, în orice caz, îngrijiri adecvate în cazul detenției în închisoare” (articolul 275 alineatul 4-bis din Codul de procedură penală). În plus, reglementarea referitoare la inculpații dependenți de droguri sau de băuturi alcoolice care au în curs programe terapeutice prevede, în principiu, înlocuirea arestării preventive în închisoare cu o măsură mai puțin aflictivă pentru persoanele care urmează un program de dezintoxicare sau care intenționează să urmeze un astfel de program.
- 31 În plus, nu există nicio îndoială că sănătatea constituie un drept fundamental al persoanei inclusiv din punctul de vedere al dreptului Uniunii (articolele 3 și 35 din

cartă). Acest drept trebuie recunoscut pe deplin chiar și în cazul unei persoane care este acuzată de săvârșirea unei infracțiuni.

- 32 În plus, dacă predarea persoanei în cauză statului emitent al unui mandat european de arestare ar trebui să expună persoana interesată unui risc serios de consecințe prejudiciabile grave pentru sănătatea sa, ar însemna, de asemenea, o atingere adusă articolului 4 din cartă, care consacră dreptul persoanei dreptul procedural penal ce nu poate fi evaluat comparativ cu alt interes din cauza naturii sale absolute (Hotărârea Aranyosi, punctul 85) dreptul procedural penal de a nu suferi tratamente inumane sau degradante, în conformitate, de asemenea, cu articolul 3 din CEDO (Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 16 aprilie 2013, Aswat împotriva Regatului Unit, Hotărârea din 1 octombrie 2019, Savran împotriva Danemarcei; Hotărârea din 13 decembrie 2016, Paposhvili împotriva Belgiei). Același principiu a fost de altfel afirmat de însăși Curtea de Justiție într-o hotărâre privind reglementarea europeană a azilului (Hotărârea din 16 februarie 2017 în cauza C-578/16 PPU, C.K. și alții, punctele 37 și 68).
- 33 Pe de altă parte, cerința privind protecția drepturilor fundamentale ale persoanei solicitate trebuie conciliată cu interesul de a urmări presupușii autori ai unei infracțiuni, de a stabili răspunderea acestora și, în cazul în care se consideră că sunt vinovați, de a asigura executarea pedepsei de către aceștia. Nu se poate considera că acest interes aparține numai statului emitent al MEA, din moment ce Decizia-cadru 2002/584/JAI presupune un angajament comun al statelor membre de „[a] lupt[a] împotriva nepedepsirii unei persoane căutate care se află pe un alt teritoriu decât cel pe care se pretinde că a săvârșit o infracțiune” (cauzele conexe C-354/20 PPU și 412/20 PPU, punctul 62). Protecția dreptului fundamental la sănătate, chiar dacă este inevitabilă, nu poate conduce la soluții care implică nepedepsirea sistematică a unor infracțiuni grave.
- 34 Totuși, statului emitent nu i se poate oferi singura opțiune de a proceda *in absentia* față de persoana interesată. Astfel, pe de o parte, nu toate statele permit desfășurarea procesului *in absentia*, pe de altă parte, o asemenea soluție ar însemna să se aducă atingere înseși persoanei în cauză, care ar fi privată de posibilitatea de a se apăra în mod eficient într-un proces potențial destinat să conducă la o condamnare executorie împotriva sa.
- 35 Potrivit instanței de trimitere, prin analogie cu ceea ce Curtea de Justiție a statuat în aceste hotărâri, un dialog direct între autoritățile judiciare ale statului emitent și cele ale statului de executare ar putea permite identificarea unor soluții care să permită, într-un caz concret, judecarea persoanei în cauză în statul emitent, garantându-i pe deplin dreptul la apărare și evitând în același timp expunerea acesteia la pericolul de vătămare gravă a sănătății, de exemplu prin plasarea sa într-o structură adecvată din statul emitent în cursul procesului. Numai în cazul în care, la finalul acestui dialog, nu se ajunge la soluții adecvate într-un termen rezonabil, ar trebui să se permită autorității judiciare de executare să refuze predarea.

În sfârșit, instanța de trimitere solicită ca trimiterea preliminară să fie soluționată potrivit procedurii accelerate în temeiul articolului 105 din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție. Potrivit instanței de trimitere, prezenta cauză, deși își are originea într-o procedură privind o persoană care nu este supusă în prezent niciunei măsuri preventive, ridică probleme de interpretare referitoare la aspecte centrale ale funcționării MEA, iar interpretarea solicitată poate avea consecințe generale, atât pentru autoritățile chemate să coopereze în cadrul MEA, cât și pentru drepturile persoanelor căutate.

DOCUMENT DE LUCRU